

ΤΟΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου)
 ὦστε ἔτσι λοιπόν; Μὲ προδί-
 νετε καὶ σεις, δόνα Ροζαρίτα;
 εἰτε ὁ Τιβούρκιος. Μ' ἐγκατα-
 λείτετε κ' ἐσεῖς; Θεέ μου, τί
 ἔκαμα γιὰ νὰ μοῦ φέρονε
 ἔτσι σκληρὰ κ' ἀπάνθρωπα;
 *Ὅλοι γύρω μου εἶνε ἐχθροὶ
 μου. Ὅλοι. Ὁ γερούσιας
 δὸν Βικέντιος, ὁ δὸν Ἐστε-
 βάν, ὁ ἀχρεῖος Κουχίλλος, ὄλοι,
 ὄλοι... Μὰ τοὺς μισῶ κ' ἐγώ.
 Ναι, τοὺς θεορῶ ἐχθροὺς μου
 καὶ τοὺς μισῶ...
 Ἐμειολάβησαν μερικὰ δευ-
 τερόλεπτα σιωπῆς.

Ὁ Κουχίλλος εἶχε τραβή-
 ξει τώρα τὸ μαχαίρι του.
 Ὁ δὸν Ἐστεβάν όμως εἶδε
 τὴν κινήσιν αὐτῆ καὶ τὸν ἔ-
 πιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ μετρίτσι.

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! τοῦ ψιθύρισε ἐπιτακτικὰ.
 Ὁ Τιβούρκιος ξανάρχισε νὰ μιλή. Τὸν ἔπινε ὁ θυμὸς, ἡ ἀπελ-
 ποσία ὁ πόνος.

— Πέστε μου, δόνα Ροζαρίτα, ψιθύρισε, θέλετε νὰ γίνετε γυ-
 ναῖκα τοῦ δὸν Βικέντιου, γιατί ἔχει χρήματα, γιὰ τὸ ἀξίωμα ποῦ
 κατέχει; Μιλήστε μου εὐλακῶν. *Ἄν καὶ αὐτὸ ποῦ σὰς κάνει νὰ
 τὸν δέχεστε ὡς σύζυγο, ποὺς ξέρεῖ, ἴσως μπορεῖ νὰ σὰς προσφέρει
 καὶ κάποιος ἄλλος πλούτη καὶ μεγάλους τίτλους εὐγενείας.
 Καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ναι ἐγώ ὁ ταπεινὸς καὶ ἀπίμπητος
 Τιβούρκιος Ἀρελλάνος. Ἐνας ὀρφανὸς, ἕνας κατατρεγμένος σή-
 μερα, μὰ ἀπὸ, μέσα σὲ λίγον καιρὸ, τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν.
 Θὰ μάθω ποὺς εἶμαι, θ' ἀποκτήσω ὅσο χρυσάρι δὲν εἶδε κανένας
 ποτὲ οὔτε στ' ὄνειρό του...

Ὁ δὸν Ἐστεβάν κ' ὁ Κουχίλλος, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λό-
 για τοῦ Τιβούρκιου, τέντωσαν περισσότερο τ' αὐτιά τους.

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔδειχναν πὺς ὁ νέος ἤξερε ἴσως τὸ μυστικὸ
 τῆς Κοιλιάδας τοῦ Χρυσοῦ. Ἡ πληροφορία ποῦ εἶχε σχετικῶς ὁ δὸν
 Ἐστεβάν, ἦσαν λοιπὸν ἀσφαλῆστατες. Κατ' αὐτὸν ὄμως τὸν τρόπο,
 ὁ Τιβούρκιος παρουσιάζονταν ὡς σοβαρὸ κ' ἐπικίνδυνον ἐμπόδιον στὰ
 σχέδια τοῦ Ἰσπανοῦ εὐγενεοῦς. Κι' ἕνα τέτοιο ἐμπόδιον ἔπρεπε νὰ
 λείψῃ ἀπ' τὴ μέση τὸ γρηγορώτερον. Οἱ διαταγμοὶ ἦσαν περιττοὶ κ'
 ἀνήθη. Χρησιάζονταν ἀπόφασις. Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος ἔπρεπε νὰ
 πεθάνῃ!...

— Ναι, συνέχισε μὲ φωνὴ γεμάτη συγ-
 κίνησι κ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Τιβούρκιος, τιμὲς, δόνα, ἀπολαύσεις θὰ τὰ σο-
 ριάσω μὲ τὰ πόδια σου, δόνα Ροζα-
 ρίτα.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ νέα κῆ-
 ταξε πείσωνα τὸν Τιβούρκιο.

Τὸ βλέμμα τῆς αὐτοῦ, ἐμψύχωσε τὸ νέο
 καὶ τὸν νέαισε ἐλπίδες.

— Ναι, ναι, εἶπε, δοκίμασε ἐνώπιον τοῦ
 Θεοῦ, ποῦ μὲς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή, πὺς
 λέω τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν ζητῶ νὰ σὰς ἔ-
 ξαπατήσω, Πειθαίνοντας ἡ θετὴ μητέρα
 μου, μοῦ ἀπαλάμησε τὸ μυστικὸ, γιὰ τὸ ὅ-
 ποιο σοῦ μιλοῦ. Τετρακόσια δυνάτια σιάδια
 μεσοῦνὰ ἀπ' ἐδῶ, μέσα στὴ ζώνηλα, στὰ
 μέση ποῦ τοῦν ἡ πὸ ἀγορεῖ Ἰνδιανὲς φυλές,
 ἵπταρχε ἕνα μυθώδες μεταλλεῖον χρυσοῦ. Τὸ
 χρυσάρι αὐτὸ θὰ γίνῃ δικό μου, δικό μας,
 δόνα Ροζαρίτα, ἀρεῖ νὰ μοῦ πῆς τὴ λέξι
 ποῦ μ' ἀγωνία περιμένω ν' ἀκούσω ἀπ' τὸ
 στόμα σου. Πέες μου πὺς μ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ
 στρατολογήσω αἰέτως γενναίους συντρό-
 φους γιὰ νὰ τρέξω στὴν Κοιλιάδα τοῦ Χρυ-
 σοῦ. *Ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάρι, τὸ ἱκανὸ νὰ
 θαυτώσῃ καὶ κόρη βασιλέως, θὰ σοῦ τὸ χα-
 ρίσω. Ἐκτὸς παιὰ ἂν δὲν γυρίσω ἀπ' τὴν
 ἐσωστρατεία αὐτῆ, ἐκτὸς ἂν μὲ καταπαρά-
 ξει κανένα ἄνθρωπο τοῦ δάσους ἢ μὲ σκοτώ-
 σουν οἱ Ἐρυθροὶ. *Ἄν σιμβεῖ αὐτὸ,
 ἂν δεῖς ὅτι δὲν γυρίζω σ' ὄρισμένο διά-
 στανια, τότε πρέπει νὰ καταλάβῃς πὺς ἐγώ
 πεθάνει. *Ἄν αὐτὸ εἶνε τὸ γραφτὸ μου, εἰς
 ἐλευθέρω. δόνα Ροζαρίτα, νὰ παντρευτῆς
 ὅποιον θέλεις... Πέες μου λοιπὸν μὰ λέξι.

Χάρισέ μου τὴν εὐτυχία ποῦ σοῦ ζητῶ. Γιατὶ δὲν μ' ἀπαντᾷς;
 Πραγματικῶς, ἡ δόνα Ροζαρίτα σιωποῦσε.
 Τέλος, σήκωσε τὰ ὄφρα, φωταῖνα μάτια τῆς στὸν Τιβούρκιο καὶ
 τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι βέβαιη πὺς δὲν αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες, δὲν εἶν' ἀλήθεια,
 Τιβούρκιε. Τὰ εἶπες γιὰ νὰ μὲ δοκαίωσῃς, γιὰ νὰ μὲ συγκινήσῃς
 βέβαια.

— Ὅχι, ὄχι, σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, δόνα Ροζαρίτα.
 — Τότε...

— Τότε; τραύλισε ὁ νέος.
 — Τότε, ἀπάντησε ἡ νέα ἀναστενάζοντας, πρέπει νὰ πιστέψω
 πὺς ἔκλεψες τὸ ξένο μυστικὸ. Γιατὶ τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδας τοῦ
 Χρυσοῦ ἀνήκει σ' ἄλλον.

— Σὲ ποιὸν; ρώτησε ὁ νέος μὲ συγκινημένη φωνή.
 — Στὸν δὸν Ἐστεβάν, ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ἡ νέα.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τιβούρκιος, ἡ ὄψις του χλόμασε,
 αἰσθάνθηκε σκοτοδίνη. Ὡστε ὁ δὸν Ἐστεβάν, ὁ καταραμένος αὐτὸς
 Ἰσπανὸς ἦταν ὁ κακὸς τοῦ δαίμονος; Ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποῦ πο-
 θοῖνε τὴ δυστυχία του, τὸν ἀρανασπῶ του; Πὺς μπόρεσε κ' ἔμαθε
 ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδας τοῦ Χρυσοῦ, μυστικὸ
 ποῦ ἀνῆκε στὸν Τιβούρκιο Ἀρελλάνο καὶ σὲ κανέναν ἄλλον, μυστικὸ
 ποῦ στοίχισε τὴ ζωὴ του στοῦ πατέρα, τὸν γενναῖο Μάρκο
 Ἀρελλάνο; Καὶ γιατί, ἀφοῦ τοῦκλεψε τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ,
 ζήτουσε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὴ γυναῖκα π' ἀγαποῦσε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς
 καὶ νὰ τὴν δώσῃ σ' ἕναν ἀπαισιώ τῦπο, σὺν τὸν γερούσιαστὴ δὸν
 Βικέντιο;

Μὲ σφιγμένες τίς γροθιὲς ἀπ' τὴν δυνατὴ ὀργὴ ποῦ κόχλαξε μέ-
 σα του ὁ Τιβούρκιος καὶ μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, εἶπε στὴ δόνα
 Ροζαρίτα μὲ φωνὴ ἰσχύωσῃ:

— Τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδας τοῦ Χρυσοῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρω μό-
 νον ἐγώ, δόνα Ροζαρίτα. Τὸ ξέρεῖ λοιπὸν κ' ὁ δὸν Ἐστεβάν; Τό-
 τε θὰ εἶνε σὲ θέσι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ποὺς εἶνε ὁ
 δολοφόνος τοῦ θετοῦ πατέρα μου. Γιατὶ μόνον ὁ δολοφόνος τοῦ Μάρ-
 κου Ἀρελλάνου θὰ μποροῖ νὰ ξέρῃ τὴν ὑπαρχίαν τῆς Κοιλιάδας τοῦ
 Χρυσοῦ. Εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ δολοφόνος, τὸν ὁποῖο ὀρκίστηκα νὰ τι-
 μωρήσω σκληρὰ; Δυστυχία του τότε... δυστυχία σ' αὐτὸν!...
 — Δυστυχία σὲ σένα!... ἀκούστηκε ἔξαφνα μὰ ἄγρια φωνὴ μέ-
 σα ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Κι' ἀμέσως ἕνας ἀνθρώπος ὄρμησε ἐναντίον τοῦ Τιβούρκιου,
 κρατώντας σὲ χεῖρι του ἕνα τεραστὸ μαχαίρι.

Ἦτον ὁ Κουχίλλος.

— Θὰ σοῦ πῶ τὸ αἷμα! οὐρλιαξε, ἀπειθυνόμενος στὸ νεαρὸ τυ-
 χοδιώκτη. Παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ συγκωρῆσῃ...

Ἡ δόνα Ροζαρίτα ἄφησε μὰ κραυγὴ τρόμου καὶ σπριχίτησε
 στὶς σιδερένιες κινκίδες τοῦ παραθύρου, γιὰ
 νὰ μὴ σοριαστῇ κάτω.

Ὁ Τιβούρκιος θὰ ἦταν νεκρὸς παιὰ, ἂν
 δὲν πηδοῦσε, ἐκκίνητος σὺν πᾶνθηρας, δεξιὰ
 καὶ δὲν ἀπέφυγε τὸ χτύπημα τοῦ τυχοδιώ-
 κτου.

Ὁ Κουχίλλος ὄμως ὄρμησε ξανά ἐναν-
 τίον του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ
 νὰ γλυτώσῃ ἔτσι ἀπὸ ἕνα τόσο ἐπικίνδυνον
 ἐχθρὸ.

Μὰ καὶ πάλι ὁ νέος πρόλαβε ν' ἀρπάξῃ τὸ
 ὄπλισμένο χεῖρι τοῦ ἀντιπάλου του ἀπ' τὸν
 καρπὸ καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα...

Εἶχαν πιαστῆ τὸρα στὰ χεῖρια κ' εἶχαν
 κυλιστεῖ κάτω. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ ἡ κομῆ-
 νη ἀναπνοὴ τους καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν
 τους.

Ἦταν μὰ πάλι ζωῆς καὶ θανάτου.
 Ἐνας ἀπ' τοὺς δύο τοὺς ἔπρεπε ν' ἀπο-
 μεῖνῃ κάτω νεκρὸς.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μαχαίρι τοῦ Κουχίλλου
 ξέφυγε ἀπ' τὸ χεῖρι του. Ὁ Τιβούρκιος τὸ
 ἀντέληφθη. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, συγκι-
 κέντρωσε ὄλοι τοὺς τὶς δυνάμεις, ἄρπαξε τὸν
 τυχοδιώκτη ἀπ' τὴ μέση, τὸν ἀναποδογύρισε,
 τὸν κόλλησε στὸ χῶμα καὶ σπριχίζοντας τὸ
 γόνα του στοῦ στήθος του, τοῦ φώναξε:

— Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς, ἀχρεῖ!

Εἶχε φτάσει πραγματικῶς ἡ τελευταία
 στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ κακοῦ γου.

Ὁ Τιβούρκιος εἶχε βγάλεῖ τὸ μαχαίρι του
 κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ βυθίσῃ στὸ στήθος του,
 ὅταν μὰ σκὰ πήδησε μπροστά του.

Ἦταν ὁ δὸν Ἐστεβάν.
 Ὁ Ἰσπανὸς εὐγενὴς ἄρπαξε τὸ χεῖρι τοῦ

ΣΤΙΧΟΙ
Η ΔΙΜΝΗ
 Ἦταν προγῆθς κορτσια στὸ χορδὸ
 θλα λουλοθια, θλα μροθιά
 ὄχι τ' ἀγαποῦσα θλα καὶ θαρρῶ
 καὶ γι' ἄλλα τόσα μῶμενε καρ-
 (διά.)
 Τὸ κρῖμα μου τὸ λέγω δὲν μπορῶ
 ἀτάραχος νὰ δῶ τὴν ἀισοφίᾳ
 Ἄχ! μὲ τῆς λιμνῆς μοιάζω τ
 (νερό.)
 ποῦ ὄ,τι περνᾷ, ἀφίει ζωγραφιᾳ
 Μ' ἂν ζωγραφίξῃ τὴ λιμνὴ κάθε τι
 περνᾷ αὐτὸ κ' ἡ ζωγραφί-
 (νεονέ)
 Καὶ μοναγὰ τοῦ οὐρανοῦ κρατῆ
 τὴ ζωγραφία, πιστὰ, παντοτεινὸ
 Ἄφησε ὄλοι νὰ μὲ λέν τρελλὸ
 καὶ μὴ σὲ μέλη ἀγάπη μου χρυσοῦ
 Ἄν εἶμαι λιμνῆ, μ' ἔλας ὄ
 (γελο.)
 ὁ οὐρανοῦ τῆς λιμνῆς εἶσαι σὺ.
 Ν. ΚΑΜΠΑΣ